

havia anat comprant discretament (ningú no pot negar que Torrero és un home discret!) accions de Banesto amb els diners que li feien arribar Conde i Abelló.

El problema és senzill. Mario Conde no hi entenia gens, en banca (llegiu, si us cau a les mans, el seu llibre *El sistema*), i l'especialitat de Juan Abelló anava per uns altres topants.

De cop i volta, després de les declaracions de la major part del consell d'admini-

nistració, i d'uns dies que Mario Conde i Arturo Romaní (vice-president de la Corporació Industrial de Banesto) passaren plegats entre barrots, els van imposar unes fiances importants: la de Conde era de 2.000 milions de pessetes i de 1.000 milions la d'Arturo Romaní (bancàriament i meritòriament, podem concedir-li que va descobrir Miguel Indurain i que el va seguir com un *fan* més pels quatre Tours guanyats per aquest ciclista.

Però ara sembla que la velocitat de la màquina processal s'hagi alentit. I comencen a ser molts els qui es demanen per què tot agafa la velocitat del cargol. Potser les declaracions de Juan Belloso (*La Vanguardia*, 22 de maig) ens permetran de posar-ho tot en ordre, i l'ordre en aquest afer exigeix d'esbrinar la suposada investigació sobre Mario Conde i les operacions, que sembla que seran sucoses, d'OASIS i similars. **Fabià Estapé**

La gent maca i 'Marbella Vice'

La detenció de dos mafiosos italians afincats a Marbella ha evidenciat que la Costa del Sol és un refugi de personal 'sospitós'. Xavier Vinader en parla.

Tothom deia que eren uns bons veïns. Qui els coneixia de prop, els definia com uns financers estrangers llestíssims, molt ben relacionats i amb molts diners. Des del moment que van arribar a la ciutat, deu anys enrere i es van comprar un parell de xalets a la urbanització Casablanca, una de les zones més cares, van fer tota mena d'esforços per integrar-s'hi. Alternaven molt. Sempre que sortien de casa ho feien en Rolls Royce o en Mercedes de color negre i es presentaven a les festes amb esmòquing i corbata de llacet. Rondaven envoltats de senyores guapíssimes i donaven propines de cinc mil pessetes. Eren dos ciutadans encantadors.

Però el passat 10 de maig, a les dues de la nit els funcionaris del grup de delinqüència internacional de la policia de Marbella posaven les manilles a l'italià Felice Cultrera. Complien les instruccions de la Interpol de Roma on, paral·lelament, també ingressava a la garjola Gianni Meninno, associat de Cultrera i com aquest establert a Marbella. Tots dos estaven acusats de tràfic d'armes –vendes il·legals al Marroc i a l'Aràbia Saudita– i d'haver creat una sèrie d'empreses per estafar i rentar diners procedents del clan mafiós de Santa Paola, un dels més sanguinaris de la província de Catània, a Sicília. Els dos milionaris italians, segons la mateixa Fiscalia Antimàfia de Palerm, apareixen en llocs claus en una important xarxa de la Cosa Nostra estesa per diversos punts del món i de la qual igualment formaria part el milionari saudita Adnan Kashoggi, que també manté una residència fixa a Marbella.

Jesús Gil amb Marta Sánchez. La jet-set, en el punt de mira.

A les poques hores, tots els amics i coneguts de Cultrera i Meninno a Marbella feien veure que pràcticament no els coneixien de res. Des del cambrer que els servia els aperitius diàriament, fins al director de la sucursal bancària on disposaven de comptes oberts o el mateix alcalde, Jesús Gil, amb qui mantenien excel·lents relacions. De la nit al dia, els dos presumptes mafiosos van passar de ser uns il·lustres residents a Marbella a uns personatges incòmodes i que convenia allunyar. El cas no és precisament nou.

Potser l'única que no posava cara de pòquer quan li mencionaven la detenció dels dos personatges era la jutgessa Blanca Es-

ter Díaz. Ella no podia negar que els coneixia molt bé. Un parell d'anys enrere va ser la primera a intentar engarjolar-los quan va començar a investigar les seves participacions accionaries en el casino Nueva Andalucía i es va trobar a les mans un complicat entramat on apareixia embolicat Juan Ramírez, secretari judicial de Marbella i pare d'una jutgessa destinada també en aquesta ciutat. Cultrera i Meninno no s'estaven de res. Disposaven de proteccions a molt alt nivell i les utilitzaven quan feia falta. La jutgessa Díaz va enviar Juan Ramírez dos mesos a la presó, però no va poder amb els dos italians. El cas, finalment, li va rebotar en forma d'expedient disciplinari i ara es troba separada temporalment del seu lloc.

Marbella, com algunes altres poblacions de la Costa del Sol, és des de fa bastants anys el lloc de residència i sojorn del bo i millor de l'hampa internacional. La tradicional i ben coneguda manca de control de les autoritats espanyoles sobre els forans adinerats els va acabar de decidir. I, com si s'ho diguessin, van començar a venir l'un darrere de l'altre.

Els primers a arribar van ésser els nòrdics. Entre aquells pioners hi havia un grapat d'estafadors suecs especialitzats en el camp immobiliari, una colla de narcotraficants danesos i algun falsificador de moneda noruec. Van seguir els anglesos. Com diversos integrants de la banda que va realitzar el famós assalt al tren correu de Glasgow. I van continuar els italians de la màfia. Després els àrabs (saudites, iraquians, sirians, etc.), especialistes en tot tipus de tràfic d'armes i drogues –com

Kashoggi o Al Kassar- i els delegats de diferents serveis secrets internacionals que es dedicaven, més que res, a vigilar-se els uns als altres. Un personal ben variat que va fer que, en poc temps, la premsa estrangera denominés tota la zona com "la Costa del Crim".

Evidentment, els residents de Marbella no han estat únicament delinqüents i estafadors notoris. Amb ells es van barrejar

jubilats anglosaxons adinerats en cerca de sol i *sherri*, noms coneguts de la decadent noblesa centroeuropea amb ganes de ser entrevistats per les revistes del cor, nous rics acabats d'estrenar i vividors de tota mena. Marbella Vice era servida.

Posteriorment la cosa comença a decaure. Després de la Guerra del Golf bastants àrabs es van fer fonedissos de cop i volta. Bufaven vents de crisi i els protagonistes

de la premsa del cor més coneguts van preferir buscar altres escenaris. Quan va arribar Jesús Gil com a alcalde, va assegurar que iniciaria una "croada" contra la delinqüència. Però, al poc temps, es va veure clar que allà els únics que queien eren les putes de baix estatus i els *dealers* de tercera regional. Els altres, els peixos grossos de l'hampa continuaven com sempre: fresquets i bé. **Xavier Vinader**

Mossos: un sopar de duro?

L'ex-director de Seguretat Ciutadana Miquel Sellarès demana seriositat i consens sobre la importància del desplegament de la Policia de Catalunya.

Sí bé és cert que en els últims dos anys des del Govern de la Generalitat de Catalunya es parla de Mossos d'Esquadra, model de policia i de fer 10.000 agents efectius, i això és positiu després de dotze anys de govern en què el tema de la seguretat "no tocava", avui regna la perplexitat davant la frivolitat, la manca de continguts, objectius i il·lusió que hauria de caracteritzar una nova etapa dinàmica que fes oblidar una dècada perduda irremediament.

Però l'interès que avui públicament manifesta Jordi Pujol no es correspon amb els efectius polítics i tècnics per desenvolupar el model policíac català. Els nomenaments en el Departament de Governació després del cessament de la consellera Cuenca posen de manifest que l'interès del president Pujol és simplement propagandístic, perquè avui ningú no pot creure que amb l'equip polític actual pretengui de fer quelcom.

Una nefasta política en els temes de seguretat en el Congrés, amb l'aprovació per part de CiU de la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat i la Llei de Seguretat Ciutadana, impedeix el desenvolupament normal i normatiu d'un model de seguretat pública per a Catalunya.

I ara que en el Ministeri de l'Interior hi ha un equip format per Belloch, Robles, Recasens, que coneixen i són sensibles a la realitat nacional de Catalunya, és una llàstima que Pujol no hagi estat capaç d'afrontar la reforma d'aquestes lleis i posar al capdavant de Governació un equip fort políticament, capaç tècnicament, i que pogués donar bon nivell davant del coherent equip Belloch. El més trist

CARME PUÉRTOLAS

Mossos d'Esquadra. El model de substitució encara no està definit.

és que avui hem perdut el sentit del ridícul.

Espero que CiU i el mateix president Pujol, després dels resultats estatals que s'auguren per al proper 28 de maig, s'adonin que la prepotència, la grisor, els funcionaris obedients i submisos han acabat els seus dies, i que davant d'una situació difícil caldrà recobrar de nou la cultura política de la unitat i el consens que tan bons resultats ha donat sempre a Catalunya, i acceptar les moltes equivocacions comeses en el disseny que s'ha fet en aquests últims quinze anys de la nostra reconstrucció nacional. Amb dotze o quinze autonomies amb presidents del PP, és possible l'estat de les autonomies?

Catalunya i Euskadi podran desenvolupar-se nacionalment? Però el nostre model de policia té uns elements molt positius, que són els centenars i centenars de mossos d'esquadra i policies locals que un dia optaren per anar a l'Escola de Policia de Catalunya. Aquestes dones i homes que tanta incomprensió han patit són una gran esperança de futur.

Avui no podem equivocar-nos més. Amb la perspectiva que mani a l'estat el PP i que l'ombra de Martín Villa es projecti sobre el Ministeri de l'Interior, cal tenir molta cura en la construcció del nostre model policíac. Les informacions que parlen de la propera incorporació, com a comandaments dels Mossos d'Esquadra, de membres de la Guàrdia Civil o del Cuerpo Nacional de Policia, s'han de posar immediatament en quarantena fins que no hi hagi a Madrid amb qui negociar amb perspectiva de futur. I a Catalunya, esperem que després de les possibles eleccions autonòmiques del mes de novembre hi hagi canvis al Departament de Governació de la Generalitat, i al capdavant del mateix hi hagi un equip fort, competent i capaç d'engrescar de nou un col·lectiu desmoralitzat i incrèdul amb la classe política, i més greu encara, amb els seus comandaments polítics.

Acabem, doncs, amb tots els sopars de duro: desplegament de Vic, presons, etc., i demanem que el tema de la seguretat es prengui seriosament al marge dels contextos electorals i amb el consens de totes les forces catalanistes i nacionalistes. No instrumentalitzem la Policia de Catalunya, que ha de ser un exemple de servei institucional. **Miquel Sellarès**